

MESE A NÉGY IFJÚRÓL

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, az Óperenciás-tengeren lévő SzIGeteken is túl, de még az Üveghegyeken is egy felfelé vezető hűvejkujjényival túl, élt négy ifjú. Ez a négy ifjú messziföldről érkezett Burkusországba, s hihetetlen kalandok után – melyek közt boszorkányoknál való ínyenckedés, Alsó Világba való leereszkedés, sőt Sárkány elleni nagy küzdelem is említhető volna – a rabságba esett Napot leleményes módon kiszabadította.

A királyhoz visszafelé vezető útjuk derekán egy gyönyörű tó partjánál állotak. Körülnéztek, hogy merre is induljanak tovább, de szemük semmi segítségre nem akadt. Hát, ahogy így egyik lábukról a másikra álldogálnak, a tó melletti hatalmas nádasból egyszer csak fülüket gyönyörködtető, csilingelő hangú szót hallanak:

- Segítség, segítség!

- Hát te meg kilánya lennél – kérdi a legkevésbé ifjú -, hogy efféle szép hangon, ilyen kétségbeesettséggel kiáltasz?

- Én volnék a Világszép Nádszál kisasszony – csengi a válasz a nádas közepiből – de gonosz mostohám elátkozott s most itt kell bezárva lennem egy vékony nádszálban.

- Hát mi éppenséggel nem volnánk olyan semmirekellők a segítségnyújtásban – vetette oda hetykén a legifjabb ifjú -, hát osztán miképpen tudnánk téged kiszabadítani?

- Az átkozott mostohám átka szerint, – csengte tompábban a hang – addig vagyok e vékonyka nádszál rabja, míg valaki egy navigációs eszközt nem érint a nádhoz, melytől felhasad, s én újra szabad leszek.

- Teringettét – így a kisebbik középső, eleddig néma ifjú – hát minékünk az nagy Burkusország nagy királya GPS, PDA, PNA, s egyéb efféle ketyergők útravalóul hozását kifejezetten megtiltotta.

- Pedig ha ezt előre tudtuk volna... - vetette közbe komisz mosollyal ábrázatán a nagyobbik középső ifjú.

- Jaj, jaj – csengett még tompábban a nádas közepiből -, hát örök éltetemre itt maradok.

- Hej, hej – kiállt fel nagy hirtelenjében a legkevésbé ifjú, mutatoujját vásáriszínészesen a magasba tévé -, hát szólt-é az átok elektronikáról?

Rögvest megértette a legifjabb ifjú, hogy miről vagyon szó, s szempillantás alatt tarisznyájából előkapta irányoló tűjét s térdéig süppedve a tó sekély vizébe belépkedett, s hozzáértette azt a nádhoz.

Hát azonnyomban olyan fényesség támadt, hogy még a közelben okosodó burkus lurkók is felkapták tekintetüket a tölgyfakéreg vastagságú könyveikből. Miután elült az erős fényáradat, hát úgy leesett az álla az ottan lévőeknek, mintha maga az ördög állt volna elibük.

Pedig éppenséggel nem az ördög, hanem egy leírhatatlan szépségű leány állott elibük, melynek szépségét még magam sem próbálnám meg most elmondani.

- Nos, kedves megmentőim – mondta a leány a már ismert csengő hangon, - én volnék a Világszép Nádszál kisasszony, nagyon köszönöm tetteteket. Ha nem tévedek, most én következnék a segítő jobb nyújtásában.

- Azt biz' mink is megköszönnénk – tért magához elsőként a legkevésbé ifjabb ifjú -, célunk nagy Burkusország nagy királyának palotája lenne, de nemigen tudjuk az odajutást.

- Azt csak bízzatok reám – csilingelte a leány, - szülőfalumhoz vivő utam elején magam is arrafelé tartok.

Azzal már ki is libbent a nádasból, s egyenest a tótól nyugati irányba, néhány percnyi járásra található, a friss pázsit s a tiszta arany színével jelzett jól kijárt, nagyjából észak-déli irányú út felé vitte őket.

A négy ifjú - bizony már nem kevés lépéssel lábukban - alig bírtak a szabadságtól tarka pillangóként libbenő kisasszony után igyekezni.

- No, innen aztán siessünk dél fele! – így a leány, midőn kiértek a gyalogútra, s azzal el is indultak rajt déli irányba.

Az út kényelmesen haladt, sem az égbolt, sem Alsó Világ felé nem törekedett, így aztán vidáman ballagtak együtt. Nem ritkán az út mellett megtermett árok csatlakozott hozzájuk, sőt egyszer-egyszer még tojást s benne a kikelni vágyó nagytestű szárnyast is

köszönthették baljukon. Alig telt bele kétszer tíz minutum hogy így együtt jövének a tótól, midőn ritkulni kezdett az rengeteg, s ezzel egyidőben kisembernyi karókat vettek észre közvetlenül az út balpartján sorakozni. Mire már csak egy-egy fa árválkodott körülöttük, az út lassan balfelé kanyarodott.

- Hó-hó – tört fel a kisebbik középső ifjúból -, mit látnak szemeim? - S az úttól balra, mintegy félszáz lépésnyire lévő facsoport teteje felé mutatott.

- Az csupán az emléke annak – csilingelte oktatólag a környéket jól ismerő kisasszony -, hogy egy emberöltővel ezelőtt, mostani nagy királyunk az itt rátamadó huszonhat ördöggel egymaga mily vitézül elbánt. De biz' amott elől még számomra is új dolgot vélek felfedezni! S azonnyomban megindult tovább az úton, melyet itt már újra fák szegélyeztek. Egyenest egy fiatal nyírfához iparkodott, melyről kis papírdarabka tekintett le.

- Bé tizenkettő, azonosító... – kezdte betűzni Világszép Nádszál kisasszony.

- Ujjé! – kiáltottak egyszerre az ebben a pillanatban a fához érkező ifjak -, ez csak nagy Burkusország nagy királyának műve lehet. Azzal gyorsan meg is oldották a feladványt.

- Eriggyünk hát! – adta ki a vezényszót a legkevésbé ifjú, s a megérdemelt pihenő után megújult erővel indultak tovább a friss pázsit, s a tiszta arany színével jelzett úton, nagyjából délkeleti irány fele. Tízminutumnyit sem mehettek innét, midőn fekete-sárga színre mázolt útelzáró mellett haladtak el, melynek túloldalán magányos fa szomorúan hirdette a pázsit s az arany színekkel jelzett utak szétválását.

- Hát itten bizony a mi útjaink is szétválni kényszerülnek – emígy a kisasszony -, hisz szülőfalum innét a széles, veszélyes, s lovaskocsik által használt úton jobbra még fél napi járőföld, király urunk palotája felé viszont más az irány.

- Hát abban tudnál-e segíteni nekünk – szólalt meg a nagyobbik középső ifjú – hogy merre is van az a bizonyos irány?

- Édes megmentőim, már hogy is ne segítenélek benneteket – csilingelte kedvesen Világszép Nádszál kisasszony -, jól figyeljétek, szépen elmondom, merre is kell menjétek.

- Nos, elsőnek nagyon körültekintően keljétek át a lovaskocsik által használt széles úton itt előttünk – kezdett bele a leírásba a kisasszony -, s haladjatok tovább az arany színével jelzett úton. Ez házak közt vezet titeket, s egy balkanyarulat után egy kikötözött eb-sárkány előtt halad el, aminek okán ajánlott majd a jobb oldalon haladnotok. Alig fogtok pár minutumnyit gyalogolni, midőn útjelzőtáblával díszített útelágazódáshoz érkeztek. Innét ne Pécs-kő irányába, hanem balra fordulva induljatok tovább az aranyszínű legkevesebb-sok szöggel, illetve a friss pázsit színével áthúzott fehér négyzettel jelzett szekérszéles úton. Innentől e jelzéseket kövessétek, a megtévesztő elágazásnál jobbra haladva, míg úgy egy fertály óra múltán egy északnyugat-délkelet irányú nyiladékra történő...

- Meg ne haragudj kedves Világszép Nádszál kisasszony – vágott közbe a legkevésbé ifjú -, de mink nemigen tudnánk, hogy mi a csuda volna az a nyiladék, amit emlegettél az imént!

- A nyiladék kérlek szépen, - vette vissza a szót kedvesen a kisasszony -, egy néhány méter széles nyílegyenes erdőátvágás, mely az esetleges tűz esetén megakadályozza az egész erdő lángra lobbanását.

- Tehát ezt úgy képzeljük el, hogy egy sávban hosszan nincsenek fák? – kérdezte érdeklődve a kisebbik középső.

- Bizony, pontosan. – bólintott a kisasszony.

- Akkor már értjük – így a legifjabb ifjú -, folytasd kérlek az út leírását!

- Szóval épp ott ahol az említett nyiladékra a jelzéssel balra ráfordultok, ott található a Burkus Királyi Televízió székháza, ahol minden bizonnyal tudnak rajzolt segítséget adni a továbbhaladáshoz.

- Kedves ifjak, én hálám jeleként ekképp tudtam nektek segíteni – mondta szép mosollyal arcán a Világszép Nádszál kisasszony -, remélem hamar, s épségben elértek nagy Burkusország nagy királyának palotáját!

- Köszönjük mi is a segítséget, Világszép Nádszál kisasszony – válaszolt ünnepélyes hangon a legkevésbé ifjú ifjú – kívánjuk, hogy boldogan élj, míg meg nem halsz!

- Isten veletek! – intett búcsút a kisasszony.

S azzal nekindultak külön útjaikon tovább. A kisasszony szülőfaluja felé libbent boldogan, míg a négy ifjú a királyi palota felé vivő útból szűkítette a lépéseket.

Itt a vége, fussatok el véle!